

per aspera ad astra СВІТЛО ПРАВДИ

Газета розповсюджується — безкоштовно

«Світло правди» №7(81) листопад 2008 видання Молодіжної комісії Івано-Франківської єпархії УГКЦ

Вартість Святої Літургії

Кожного разу, коли ми маємо можливість, ми ідемо на Святу Літургію. І, напевно, кожен з власного досвіду може сказати, що одного разу легко стоїть на Службі Божій, а іншого-почуваємося розсіяними. Це правда, що у нашому житті повторення одних і тих самих речей чи подій призводить до байдужого ставлення. Щось подібне робиться і в нашому

духовному житті: з часом іскра любові згасає. І треба не раз докласти чималих зусиль, щоб цей вогонь підтримати. Якщо б кожен з нас пам'ятав про користі, які випливають із нашої присутності на Святій Літургії, то рідше би з'являлося у нас розсіяння і байдужість.

А Свята Літургія приносить користь всьому людству, цілій Церкві, всім присутнім на Службі Божій, живим і мертвим, ангелам і святым, священникові, який відправляє Святу

Літургію, і вірним, за яких окремих способом жертвується Служба Божа. Вартість Святої Літургії велика, бо у ній приноситься Богові в жертву не хто інший, а сам Божий Син, Ісус Христос, Богочоловік.

Кожна Свята Літургія прославляє Бога, складає

подяку Йому за всі Його добродійства, перепрошує за гріхи людей і випрошує потрібні ласки.

Особливу користь мають ті, що беруть активну участь у Святій Літургії, тобто священник, який служить, і вірні, які є присутні та приймають причастя.

Отак скористав римський сотник, поганин, що сторожив під хрестом, на якому Ісус Христос приносив жертву за відкуплення всіх людей.

Ця користь не залежить від волі священника, але залежить від

побожності учасників — хто краще наставлений, той більше скористає.

Особливий дар зі Святої Літургії мають ті, за кого вона приноситься, а саме ті, що замовляють Службу Богу за себе чи мертвих, за різні дочасні справи й вічні, матеріальні й духовні.

Отож, коли вартість Святої Літургії така велика і цінна, така корисна для ангелів і святих в небі, для душ у чистилищі, для всіх людей, для цілої Церкви, то треба нам постійно черпати з цього скарбу, бо він даний Богом для нас.

Михайло Віхоть
редактор

Молодіжною комісією Івано-Франківської єпархії УГКЦ організуються поїздки по святих місцях Європи: Люрд(Франція), Фатіма (Португалія). Здійснивши дану поїздку, ви зможете помолитися у найбільших святинях Європи, а також отримати безліч чудових вражень від побаченого. Якщо Ви бажаєте побувати у цих святих місцях, а також відвідати Берлін, Париж, Барселону, Рим, Відень, просимо звертатися за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Гарбарська, 20. Тел. 8 03422 47375, 8 0342 73 17 46, 8 094 922 47 46.

Поширюючи Слово Боже серед молодих людей, бажаємо знайти жертводавців, які б посприяли у виданні наступних випусків газети.

Наш розрахунковий рахунок № 2600830012376 МФО 336019 код 09336010 Укрсоцбанк

Отримати газету можна за адресою: м.Івано-Франківськ, вул. Гарбарська, 20

Довідки по телефону: 8 03422 47375; 8 03422 731746; 80949224746

Дух світу

«Яка бо користь людині, коли здобуде весь світ, а занепасть свою душу» (Мт. 16:26)

Господь у своїй безмежній любові створив досконалим цей світ. Однак через гріхопадіння наших прародичів ми не завжди і не в усьому можемо цю досконалість бачити. У молитві про

боротьбу зі спокусами мовимо слова: «Ти, Господи, сотворив людину, щоб душею і тілом прославляла Тебе і вірно Тобі служила». Чи погоджується з цими словами кожен з нас? Чи своїм щоденним життям ми засвідчуємо свою вірність Всевишньому? Чи є ми тим «світлом для світу» і «сіллю землі»? Чи наше життя може бути зразком для інших? Задаймо собі ще одне питання: чи керує нашим життям Дух Божий чи дух світу?

Чим характерний сучасний світ? Великий науково-технічний прогрес не завжди сприяє розвитку моральному. Людина, стаючи в центрі всього, приписує собі функції Бога, наче вона все розуміє, все може. У такій ситуації Бог стає не на першому місці. Але життя без Бога або коли Бог неважливий у житті, приводить до того, що людина не знаходить відповіді на поставлені питання: що буде далі, коли моє життя закінчиться? І поряд з великим матеріальним прогресом з'являється смуток і страх, які нищать у людині всі творчі сили, гасять запал, породжують зневіру, створюють безнадійність.

Сучасний світ характерний також тим, що називається «духовна байдужість», байдужість до потреб наших ближніх. Чи може людина, маючи великий достаток, не знаючи часто, куди подіти своє багатство, зрозуміти потреби того, хто журиться кожного разу про свій завтрашній день?

У нашому світі багато потребуючих. Один святий, ідучи містом, побачив дівчинку в лахмітті-вона просила милостиню. «Господи, чому Ти таке допускаєш? Зроби щось, прошу Тебе», — звернувся до Бога святий.

А ввечері в телевізійних новинах він дивився репортажі про те, як люди вбивають одне одного, бачив очі вмираючих дітей, їх виснажені голодом тіла.

І знову звернувся до Бога: «Господи, подивися, скільки лиха! Зроби щось!»

Уночі святий почув голос Господа: «Я вже щось зробив: Я створив тебе».

Хотілося б, щоб кожен з нас був тим, через кого Господь робить добро у цьому світі.

В епіграфі на початку було сказано про те, що принесе людині здобуття всього світу, в той час, коли вона занепасть свою душу.

А таке може трапитися, коли людина йтиме лише за своїми бажаннями, коли нею керуватиме лише дух світу, а не Дух Божий. Людину, якою керує тільки щось матеріальне, часто можна назвати «духовно сліпою». Знаємо, що коли людина фізично сліпа, вона переносить різні терпіння, невгоди, вона не бачить навколишнього світу і в багатьох випадках

не може обійтися без сторонньої допомоги.

Людині духовно сліпій також є необхідна допомога. Вона має зрозуміти, що будучи в такому стані, вона є наче корабель, який наближається до порту, не бачить маяка, який би допоміг йому безпечно причалити.

Нехай кожен з нас буде тим, хто зможе чинити добро у цьому світі, де інколи матеріальні справи стоять вище духовних. Щоб кожен міг сказати за святим Франциском: «Господи, учини мене зряддям Твого миру, щоб я ніс любов, де загорілася ненависть, прощення - де зайшла образа, віру - де настав сумнів, світло - де налягає темрява, радість - де панує смуток».

Михайло Віхоть
редактор

Чітка мета

Чи є у нашому житті чітка мета? Спортсмени, які поставили собі за ціль вибороти олімпійське золото, намагаються підпорядкувати їй усе. Їхнє харчування, сон, навчання, тренування — одне слово, усе визначається цією метою.

Такою ж мірою як спортивного, це стосується й життя духовного. Не маючи перед собою чіткої мети, ми увесь час відволікатимемося і витратимо свою енергію на другорядні речі. «Не відводьте очей від нагороди», — говорив своїм послідовникам Мартин Лютер Кінг. Яка ж наша нагорода? Чи це життя божественне, життя вічне, життя з Богом і у Бозі? Ісус оголосив мету, що стоїть перед нами, небесну винагороду. Никодимові Він каже: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним» (Ів.3,16).

Ясна річ, не упускати з поля зору цю ціль — вічне життя — нелегко, особливо у нашому світі, який постійно нашіптує нам, що є важливіші й нагальніші речі, на яких варто було б зосередитися. Ледве чи є нашому житті хоч один день, упродовж якого ніщо не відволікає нас від мети, що тоді робиться невиразною і туманною. Проте з досвіду знаємо, що коли у нашому житті немає чіткої мети, воно розбивається на безліч дрібних завдань та обов'язків, які поступово спустошують нас і породжують відчуття виснаження і непотрібності. Що ж маємо робити, аби наша мета не ховалася від нас за обрієм, аби ні на мить не відверти очей від нагороди? Для цього й існує дисципліна молитви, дисципліна, яка допомагає нам знову і знову повертати Бога в осереддя нашого буття. Нас завжди щось відволікатиме, ми завжди перейматимемося силою-силенною поточних питань, але якщо матимемо час і місце, відведені для того, аби щоразу повертатися до нашого Бога, який дарує нам вічне життя, то поступово дійдемо висновку: все те, що нам треба зробити, сказати й обміркувати, більше не відволікає нас, а, навпаки, провадить до мети. Важливо, однак, щоб ця мета залишалася чітко окресленою. Цьому неабияк сприяє молитва: вона не дозволяє нашій цілі затуманитися, а якщо це вже трапилося, знову її прояснює.

За книгою : Генрі Ноуен
«Тут і тепер»

Чому у світі багато релігій

Присутність у світі такої безлічі кількості релігійних вірувань, що їх важко навіть порахувати, ставить багатьох віруючих і невіруючих людей у важке становище. Вони запитують: „Навіщо така сила-силенна вірувань, коли Бог один?“ Це непросте питання навіть для досвідченого богослова. Однозначної відповіді на нього нема, тому що деякі поділи можна розглядати як добро і як зло. Негативні

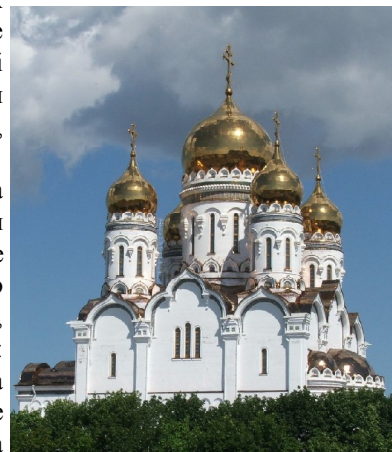

наслідки поділів є очевидніші. У Святому Письмі читаємо: „Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, - каже Господь, і не торкайтеся нечистого, - і Я вас прийму.” (2 Кор. 6:17) або „Хіба з одного отвору виходить вода солодка і гірка?” (Як. 3:11). Бачимо, що розгляд спільності схвалюється Біблією і є не тільки бажаним для Бога, але, за певних обставин, і необхідним. У багатьох інших місцях Святе Письмо радить „вийти і відлучитися” для збереження чистоти віри, честі і совісті.

Згадаймо, що книга псалмів, написана в часи царя Давида, тобто майже за 1000 років до народження Христа, починається словами: „Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків” (Пс. 1:1). Отже, і тут віддається хвала розділенню, тобто не ходити, не стояти і не сидіти з тими, хто чинить несправедливість, гріх і хто „зло прорікає”, тобто розбещує словом. Якщо ми усвідомимо Божі настанови щодо множинності віровизнань, висловлені в Біблії, то нам буде легше зрозуміти, чому у світі багато релігій.

Є ще й інша сторона множинності віровизнань і релігій. Вона полягає в обрядовій, догматичній або канонічній багатоманітності справ віри.

Усім народам притаманне розуміння Бога як володаря світу і нашої долі, притаманне прагнення перебувати з ним у контакті й

зберігати з Ним добрі стосунки.

Однак кожна релігія по-своєму тлумачить існування Бога як найбільшого ества. Варто зазначити, що у світі виникали і виникають релігії, які нагадують зіпсований телефон, коли абонент – людина потрапляє не до бажаного адресата, а до того, хто обманює.

Бувало, що виникали релігії з правильним розумінням єдиного Бога, але далеко не

тотожним уявленням про його суть, природу, характер. Такі світові релігії, як юдаїзм та іслам – це монотеїстичні релігії з пошануванням одного Бога. Проте трактування особи Бога у них цілком відмінне від трактування, характерного для християнства. Говорячи по релігії, відмінні від християнства, ми не повинні ставити на один рівень поганство (і його сучасні різновиди, такі, як окультизм і спіритизм) з одного боку і монотеїстичних світових релігій, де розуміння єдиного Бога є правдивим, але шляхи до Його пізнання і спілкування з Ним відмінні від тих шляхів, що їх визнають християни.

Віруючі християни не повинні вороже ставитися до інших релігій і до народів, які сповідують ці релігії. Ми до кінця не знаємо, навіщо Бог допустив виникнення багатьох релігій, в тому числі й неправдивих. Задуми Божі є великою таємницею, яка відкривається нам у вічності згідно з Його Заповітом. Можливо, Бог у такий спосіб хоче випробувати нашу вірність і відданість Йому, щоб ми порівняли правдиві та фальшиві вірування і самі добровільно без тиску ззовні на нашу волю, вибрали правду й істину, якою є сам Бог: „Іпізнаєте правду, а правда вас визволить” (Ів. 8:32).

*За матеріалами книги проф. д-ра Дмитра Степовика
“Релігії, культури і секти світу”*

Чи це правда, що Біблія забороняє вживати медицину для лікування і навчає, що достатньо лише молитви?

Це неправда. Ніде в Біблії не можемо знайти ніякої заборони використовувати медицину та її винаходи для лікування різних хвороб. „Сину, в недузї твоїй не побивайся, лиш молись до Господа, і Він тебе оздоровить. А й лікаря примісти, бо й він Господом створений: хай тебе не полишає, бо й його ти потребуєш” (Сир. 38:9-12) .

Тут можемо побачити, що Біблія представляє як молитву, так і медицину як засоби для лікування.

Новий Заповіт представляє ту саму доктрину щодо лікування.

„Ісус, почувши те, сказав їм: „Лікаря треба не здоровим, а хворим. Я не прийшов кликати праведних, а грішних” (Мр. 2:17).

„Недужає хтось між вами? Хай прикличе пресвітерів церковних і хай вони помоляться над ним, помазавши його олією в ім'я Господнє, і молитва віри спасе недужого, та й Господь його підійме, і як він гріхи вчинив, вони йому простяться” (Як. 5:14-15).

„Він приступив до нього, перев'язав йому рани, полив їх оливою і вином; потім посадив його на власну скотину, привів до заїзду й доглянув за ним” (Лк. 10:34).

Олія та вино в ті часи були двома засобами, найбільш вживаними для лікування різних хвороб. Як бачимо, Христос їх не забороняє. Саме від цього ми маємо традицію помазувати хворих олією (оливопомазання).

Якщо хтось хоче вилікуватись за допомогою лише молитви, він випробовує Бога, вимагаючи від Нього чуда.

„А Ісус сказав до нього: „Написано також: Не будеш спокушати Господа, Бога твого” (Мт. 4:7).

Якщо йти за тією самою філософією, то ми повинні лише молитися до Бога, щоб Він дав нам їжу і нічого не робити для цього.

З книги «Католицька Церква і Протестанти»

Віра

Через нестачу дощу поля висохли, і земля потріскала. Листя пожовкло і важко звисало з гілук. Знервовані люди напружено поглядали в небо, що нагадувало кобальтово-блакитний кристал.

Наступні тижні були ще спекотніші. Минали місяці, а на поле не впала й краплина дощу.

На площі перед храмом

сільський священник організував спеціальні молитви, де випрошували ласки дощу.

У визначений час майдан наповнився нетерплячими, але сповненими надії людьми. Багато з них принесли із собою предмети, які були свідоцтвом їхньої віри. Священик зі здивуванням розглядав біблії, хрести, вервиці. Однак не міг відірвати очей від дівчинки, що сиділа в першому ряду.

На колінах вона тримала червону парасолю.

Молитися – це просити дощу, вірити – принести парасолю.

Долоня

Чоловік, що переніс операцію на серці, ділився своїми враженнями.

У переддень хірургічного втручання до зали ввійшла прегарна медична сестра. Взяла його за руку, потиснула, долоню й

попрохала, щоб він відповів їй потиском.

- Послухайте мене уважно, – далі мовила жінка, – під час завтрашньої операції ви будете відділені від свого серця, і ваше життя підтримуватиме лише машина. Коли операцію на серці буде закінчено, свідомість повернеться до вас. Прокинетесь в залі реанімації, де вам слід залишитись без руху ще шість годин. Впродовж усього цього часу вам не можна поворухнутись, заговорити чи навіть розплющити очі. Це буде важко, бо коли опритомнієте, чутимете і розумітимете все, що відбувається навколо. Усі ці шість годин я сидітиму біля вас і триматиму вашу долоню, так, як оце роблю зараз. Залишусь біля вас, аж поки ви цілковито не повернетесь до свого нормального стану. Навіть, коли беззахисність скує ваше серце, відчуєте мою долоню, і знатимете, що я не залишила вас.

- Усе відбулось так, як і обіцяла сестра, - розповідав чоловік.

- Прокинувся в повній свідомості, але робити нічого не міг, отоді сповна відчув, що таке повна безпомічність. З усім цим світом мене єднала лише жіноча долоня, що довгі години підбадьорливо стискала мою.

Утішитель, Дух Святий, якого Ісус, відходячи, обіцяв своїм друзям робити так само – усе життя тримає нас за руку.

З книги Бруно Ферреро „Життя – це все, що ми маємо”

Думки Матері Терези

Я просила Бога позбавити мене гордості, і Бог відповів мені –ні. Він сказав, що гордості не позбавляють –від неї відмовляються. Я просила Бога дарувати мені терпіння, і Бог сказав –ні. Він сказав, що терпіння з'являються в результаті випробовувань, його не дають, а заслуговують. Я просила Бога дарувати мені щастя, і Бог сказав –ні. Він сказав, що дає благословення, а чи буду я щаслива, чи ні –залежить від мене. Я просила Бога вберегти мене від болю, і Бог сказав –ні. Він сказав, що страждання відвертають людину від світських турбот і повертають до Нього. Я просила Бога, щоби дух мій ріс, і Бог сказав –ні. Він сказав, що дух мусить вирости сам. Я просила Бога навчити мене любити усіх людей так, як він любить мене. „Нарешті, - сказав Господь, - ти зрозуміла, чого треба просити.”

Я просила сил – і Бог послав мені випробування, щоби загартувати мене. Я просила мудрості – і Бог послав мені

проблеми, над якими мені треба ламати голову. Я просила мужності – і Бог послав мені небезпеки. Я просила любові – і Бог послав мені нещасних, які потребують моєї допомоги. Я просила благ – і Бог дав мені можливості. Я не одержала нічого з того, що хотіла – я одержала все, що мені було потрібне! Бог почув мої молитви.

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст За достовірність інформації відповідає її автор

Тираж 2000 примірників

Голова Молодіжної Комісії - о. Віталій Дем'янець

Заступник голови Молодіжної Комісії - о. Іван Сас

Редактор - Михайло Віхоть

Технічний редактор - Степан Твердохліб

«Світло правди» - видання Молодіжної Комісії Івано-Франківської єпархії УГКЦ

наша адреса: УКРАЇНА, 76019, м. Івано-Франківськ
вул. Гарбарська, 20 тел. 73-17-46 тел./факс 4-73-75
тел. моб. 8-094-922-47-46

розрахунковий рахунок № 2600830012376

МФО 336019 код 09336010 Укрсоцбанк

e-mail: svitlo_pravdy@if.ua